

FEMKE HOFLAND

DE
SURPRISE
PARTY

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Femke Hofland
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © John Cooper / Arcangel Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1948 2
ISBN 978 94 027 7654 6 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze uitgave oktober 2025

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Ik kon niet anders. Als iemand me een andere optie had gegeven, had ik hem direct gekozen. Als iemand me een uitweg uit deze situatie had aangeboden. Als er ook maar één andere mogelijkheid was geweest. Een manier om de dingen die ik fout heb gedaan uit te kunnen wissen. Want wat heb ik er veel voor over om een groot gedeelte van mijn leven opnieuw te doen. Beter keuzes te maken. De juiste prioriteiten stellen. Luisteren naar de adviezen die ik krijg. Niet langer denken dat ik het altijd beter weet dan een ander. Zien en gelukkig zijn met wat ik wel heb. Ik heb me gek laten maken door iedereen om me heen. Ik heb me gek laten maken door alle schone schijn. Wat zou ik dat graag terug willen draaien. Dan had ik alles anders gedaan. Maar die mogelijkheid was er niet. Die kreeg ik niet.

Ik kon niet anders dan luisteren. Luisteren naar wat me werd toegeschreeuwd. Met een bonkend hart reed ik richting dit afgelegen stuk bos. Mijn auto hobbelde heen en weer over het onverharde wegdek, voordat er opnieuw werd geschreeuwd. Om daarna met lood in mijn schoenen uit te stappen. Het gebied ken ik goed, want ik rijd hier bijna elke dag. Ik ken de mooiste plekken en weet precies waar je kunt stoppen om je hoofd leeg te maken. De afgelopen maanden ben ik hier vaak zat om precies die reden geweest. Er was immers genoeg om over na te denken. Maar waar ik nu de auto moest verlaten, is niet een van die mooie plekken. De schemering maakte het er niet beter op. Het leek alsof de bomen steeds dichter op elkaar kwamen te staan. Ik kreeg ook van de struiken steeds minder ruimte, waardoor ik moest worstelen om vooruit te komen. De bruine takken met oranje en gele bladeren zwiepten om de paar seconden in mijn

gezicht. Ik voelde de krassen op mijn wang toenemen. Maar dat was niet mijn grootste zorg. Met elke stap verder van de bewoonde wereld sloeg mijn hart sneller. Wetende dat het niet meer te voorkomen was. Het deed me vrezén voor datgene wat er komen ging.

Ik kon niet anders dan het accepteren. Er zou een einde aan mijn leven komen. Hierin terecht komen was absoluut niet de bedoeling. Als je dit jaren geleden tegen me had gezegd, had ik je voor gek verklaard. Maar het is toch niet mijn fout als mensen je tot het uiterste drijven? Wanneer ze dreigen bepaalde geheimen wel of juist niet openbaar te maken? Dat je geen controle meer over je leven hebt en je niet anders kunt dan het heft in eigen hand nemen? Dat ik hier nu lig, met mijn hoofd omringd door de prachtige herfstbladeren als een omlijsting van de gruwelijkheid daartussenin, is onvermijdelijk een gevolg van mijn eigen handelen. Had ik maar... Als ik toch... Zo in elkaar gevouwen en achtergelaten als grof vuil, is er weinig stoers meer van mij over. In de stilte van de avond bestaat er geen onduidelijkheid over de fluisterende woorden van mijn belager in mijn oor. Is dit dan wat ze karma noemen?

Vrijdagochtend, 07.35 uur

Ik stop met het lezen van de appjes die binnenkomen en concentreer mij op de geluiden van beneden. Komt hij er al aan? Met mijn ogen dicht klinkt het zachte geluid van de televisie uit de keuken sterker. Ik kan uittekenen hoe hij er beneden bijzit. Waarschijnlijk met een bord gevuld met vier boterhammen voor zijn neus, telefoon in de buurt en met zijn vingers scrollend langs het nieuws op de tablet. Toen we dit huis drie jaar geleden kochten, liet Rein mij best wel vrij in alle ontwerpplannen. Een badkamer zonder bad was voor mij geen optie, dus Rein ging akkoord. De tegels in de hal wilde ik per se in zwart-wit geblokt patroon, dus Rein begreep dat daar niet over te onderhandelen viel. Alles wat ik voor ogen had bij dit huis werd geregeld. Maar bij het ontwerp van de keuken, moest ik voor het eerst water bij de wijn doen. Een keuken zonder televisie was geen keuken volgens Rein. En dus zit hij elke ochtend op zijn vaste plekje. Voor mij zijn het te veel prikkels zo 's ochtends vroeg. Ik blijf daarom vaak wat langer boven en onttrek me aan zijn ochtendroutine.

Je kan me niet blijven ontwijken.

Het is verleidelijk om nog even te gaan liggen en toe te geven aan mijn vermoeidheid. De boze berichten houden me al maanden bezig, gisteren weer gezeik met Rein en vanavond is het verrassingsfeest. Mijn hoofd zit al weken overvol. Mijn vingers glijden langs het zachte dekbed. Tijdens een moment van koopwoede heb ik vorige week nieuwe lakens besteld. De koningsblauwe kleur was precies waar ik al zo lang naar op zoek was sinds de nieuwe slaapkamer af is en ik kon het niet laten. Spijt heb ik er ook niet van, want de slaapkamer heeft nu de allure die het daarvoor miste. Rein snapt niets van die hebzucht. Maar omdat ik de creditcard maar een of twee keer per maand gebruik en er

ook zelf keihard voor werk, laat hij het maar gaan. Mijn blik gaat van het dekbed richting het patroon op het kussen. Even tien minuten mijn hoofd neerleggen, dan kan ik er echt wel weer tegenaan vandaag. Het kost me moeite om op de dekens te gaan liggen in plaats van eronder.

Ik weet je te vinden, Charlotte.

De enige manier om dit op te lossen is doen alsof ik gek ben. Alsof ik het te druk heb om de appjes te lezen, wat ook best waar zou kunnen zijn. Maar het is níet waar.

Verwijder chat? Ja.

Blokkeer contact? Prima.

Ik lig op bed en tik zonder te veel na te denken over de gevolgen van deze actie op het schermpje, zodat ik naast mijn telefoon hopelijk ook mijn hoofd vrij maak van alle ongewenste berichten.

Ineens hoor ik voetstappen naderen richting de trap, dus ik schiet alsnog omhoog en loop richting de kledingkast tegenover ons bed. Met de nieuwe inrichting hebben we uitgepakt, waardoor de op maat gemaakte kast nu dezelfde kleur heeft als de wanden en daardoor bijna niet opvalt. Mijn kant van de kast is rijkelijk gevuld met nette stapeltjes gestreken broeken en blouses. Alles ligt keurig op kleur gerangschikt. Ik zou een jaar lang elke dag iets anders kunnen aantrekken. Al valt dat wellicht niemand op, want mijn kast bestaat louter uit wit, grijs of zwart. Veilig en vertrouwd. Maar wel stoffen van mooie kwaliteit, want dat vind ik belangrijk.

In de kast schuif ik wat hangers heen en weer tot ik zijn stem hoor.

‘Lot, hoe ver ben jij?’

Rein stapt de slaapkamer in, maar komt niet naar me toe. Hij heeft vandaag zijn gestreepte grijze pak aangetrokken en dat herinnert me aan gisterenavond. Volgens mij heeft hij vandaag een belangrijke afspraak met een potentiële geldschieder, want dit pak komt alleen tevoorschijn voor speciale gelegenheden. Hoe en wat weet ik niet meer

zo goed, want hij vertelde erover terwijl ik aan het koken was en met mijn hoofd boven de pastapan hing tijdens het afgieten. Daarna kwam het die avond niet meer goed.

Hij blijft in de deuropening hangen met zijn handen in zijn zakken. Ik laat hem expres even wachten voordat ik reageer. 'Bijna klaar, ik twijfel alleen wat ik aantrek vandaag zodat ik direct door kan vanavond.' Ik draai mij met twee opties in mijn handen om. 'Zal ik voor wit en strak of zwart en saai gaan?'

'Voor het café lijkt mij wit niet zo handig, dus doe die zwarte maar.'

'Oké, dan kies ik wit.'

Ik ben onze ruzie van gisteren nog niet vergeten. Rein kijkt me een paar seconden lang aan en schudt zijn hoofd.

'Gaan we straks alsjeblieft wel een beetje normaal doen? Anders wordt het een heel lange avond. En het zou trouwens ook wel fijn zijn als het eens een keertje niet over ons gaat.'

Goed punt. Het feestje geeft me al genoeg zenuwen, dus extra olie op het vuur is niet wat de avond makkelijker gaat maken. Het is belangrijk dat Rein en ik een sterk blok vormen, dus dat gedoe tussen ons moeten we misschien maar parkeren. De zwarte jurk glijdt van de hanger en ik kijk op mijn horloge.

'Geef me vijf minuten, dan kunnen we gaan.'

Rein draait zich om en verdwijnt naar beneden. Ik stap in de zwarte jurk en trek deze ruw omhoog. Hij glijdt makkelijk over mijn billen. Ik trek nog harder, maar dan blijft de rits hangen. Mijn gedachten zijn overal, behalve bij het heel houden van mijn panty. Ik denk aan de chat die ik zojuist heb verwijderd. Het contact met Bram was eerst een tijd zoals vanouds vriendschappelijk, maar bijna ongemerkt verschoof het onderwerp. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik het lange tijd niet serieus genomen heb. Het liefste wil ik elk berichtje en elke ongepaste opmerking uit mijn herinneringen bannen. Maar het laatste bericht van vanochtend was heel duidelijk. Er kan geen twijfel over

ontstaan dat ik tegen de randen schuur van wat hij nog gaat accepteren. Hopen dat het vanzelf wel opgelost zal worden? Het is niet realistisch, maar wat zijn mijn andere opties? Rein alles vertellen? Misschien.

De vraag hoelang ik mezelf en hem kan blijven voorliegen dat alles prima gaat tussen ons, is al vaker bij me opgekomen. Maar ik wil niet eens denken aan de reactie van Rein en de daaropvolgende ruzie als ik hem inderdaad alles open en eerlijk vertel. Het idee dat hij me niet kan vergeven en me nooit meer in mijn ogen zal willen aankijken, benauwt me. Op de momenten dat ik die gedachte toelaat, weet ik weer zeker dat ik mijn mond moet houden. Rein is alles voor me.

Ik steek de gang over richting de badkamer en pak uit mijn lade mijn make-uptasje. Voor de spiegel tuit ik mijn lippen en breng de lichtroze lippenstift naar mijn mond. Twee bruine ogen geven me een doffe en vermoeide blik. Zou Rein naast de vermoeidheid ook het verraad kunnen zien? Als een strenge moeder geef ik mezelf een klap op mijn wang. *Kom op, Lot*. Schouders naar achter en hoofd omhoog. Doen alsof je gek bent en er niets aan de hand is. Dat heb je vaker gedaan, dus dat lukt vandaag opnieuw. Mijn bleke gezicht krijgt iets meer kleur op de wangen.

Het is trouwens beter als ik vanavond op het feestje ook glimlach en niets laat merken. Anders krijgen we vanuit de vriendengroep allerlei vragen.

Het is al vijf voor acht, dus nadat ik mijn korte bruine bob strak naar beneden heb geborsteld, grijp ik mijn make-uptas mee voor het geval ik later op de dag mezelf nog een keer moet opfrissen. Elke ochtend is het een gevecht tegen de klok, dus met ontbijten ben ik lang geleden al gestopt. Ik haal straks in het ziekenhuis wel een goede kop koffie.

Het is stil in de auto en alleen het knipperen van de richtingaanwijzer doorbreekt dit. Ik draai het stuur en rijd de wijk uit. Ik vind de stilte

ook wel fijn. Mijn blik schiet even kort naar rechts om te peilen hoe Rein zich voelt. Zijn gezicht staat bedenkelijk en hij staart strak naar voren. Met zijn voet tikt hij op en neer en met zijn vingers plukt hij aan zijn nette broek. Boos zijn we volgens mij niet meer, maar gezellig is anders.

‘Fijn dat de buurvrouw Lucas alvast mee kon nemen richting de opvang. We moeten niet vergeten haar binnenkort weer eens een kleinigheidje te geven als bedankje voor de afgelopen weken,’ stel ik voor. ‘En de weken die nog komen gaan waarschijnlijk. Dus misschien een grote bos bloemen?’

Rein reageert niet en ik vraag me af of hij me wel heeft gehoord. Misschien is hij toch nog boos.

‘Heeft Bram eigenlijk iets door? Of denkt hij dat alleen jij vanavond komt?’

Aan zijn stem hoor ik nog een vleugje ergernis. ‘Ik heb hem sinds gisteren niet meer gesproken, maar ik ga ervan uit dat hij de hele dag druk is op zijn werk en niet zoveel met vanavond bezig is. Volgens mij heeft hij niets in de gaten, dus ik denk dat het straks wel een behoorlijke verrassing gaat zijn.’

‘Is iedereen er op tijd, denk je?’ vraag ik, in de hoop het gesprek op gang te houden.

‘Als het goed is wel. Ik heb vanochtend de rest nog een appje gestuurd. Feline dacht dat het volgende week was, dus dat was maar goed ook. Die vrouw is zo chaotisch, ik snap niet hoe die niet gek wordt van zichzelf.’ Er kan een klein lachje bij hem vanaf.

Ik grijns. ‘Dan ben ik misschien zo erg nog niet.’

Vanaf de zijkant zie ik zijn mondhoeken omhoog gaan. ‘Schat, ik hou van je, dat weet je best. Maar je kunt niet ontkennen dat we allebei behoorlijk koppig zijn en daardoor gisteren in zo’n ruzie belanden. Ik vroeg je alleen maar of je nog hebt nagedacht over die uitbouw en je zei eerst niets, maar je blik zei alweer alles,’ concludeert hij. ‘Wat wil je

nou? We verzanden in een rare discussie die over van alles gaat behalve over die uitbouw. Waarom vertel je niet eerlijk hoe je je voelt?’

Een terechte sneer, dus ik knik. ‘Je hebt ook gelijk. Maar mijn hoofd zit vol met mijn werk en de plannen voor de nieuwe vleugel in het ziekenhuis. Je weet hoeveel tijd dat van mij vraagt, dus ik snap die vragen dan niet. Zeker niet als ik net op het punt sta om naar mijn werk toe te gaan. Mijn hoofd zit dan al bij mijn patiënten. Waarom gooi je het dan toch weer op?’

Ik heb meer aan mijn hoofd dan Rein weet. Hij is alleen maar bezig met het creëren van een geweldig droomhuis voor ons gezin en wil na de slaapkamer nog meer potentiële mogelijkheden van dit huis uitzoeken.

‘De timing was misschien niet helemaal top, maar ik wil de aannemer ook een keer duidelijkheid geven. En als wij ze dat niet bieden, heeft die man zo iemand anders en is onze plek weer vergeven.’

Ik stuur de auto richting het station en laat de motor draaien wanneer ik parkeer bij de P+R. We houden met drie auto’s alle plekken bezet, dus het gesprek met Rein krijgt nu geen vervolg. Het krioelt ’s ochtends vroeg van de mensen op weg naar school en werk en de volgende auto staat al achter ons te dringen. Allemaal met haast om vanaf station Driebergen-Zeist op tijd de trein te pakken. Rein heeft nog precies vier minuten om zijn vaste trein van 8.16 uur te halen, dus ik steek mijn hand op in de autospiegel richting mijn achterbuurman om aan te geven dat ik snel vertrek.

‘Jij wilt er toch ook een mooie plek van maken? Denk er alsjeblieft even goed over na, Lot. Je kan nu niet nee zeggen en je straks bedenken. Ik wil graag het moment pakken nu die aannemer plek heeft.’ Rein pakt zijn tas en geeft me een kus op mijn wang. ‘Tot vanavond, ik zie je bij het café.’

De autodeur slaat dicht. Terwijl Rein naar het perron loopt en nog even over zijn schouder kijkt, geef ik hem een handkus. Ik moet namelijk niet vergeten dat ik hem op het feest straks nodig heb.

Ik start de auto, laat de man achter mij de parkeerplek innemen en kies vervolgens de rijbaan die richting de snelweg gaat. Want het is niet de verbouwing zelf die Rein zo graag wil, maar waar die verbouwing voor staat. Dus hoe erg is het dan wanneer ik ook de echte reden waarom ik het niet wil voor hem achterhoud?